

стоеше единъ дебелъ господинъ, цѣлъ изпотенъ. Макаръ да носѣше граждански дрехи, личеше, че е селянинъ-кръчмаринъ. Той пухтѣше като локомотивъ и съ голѣма сила обѣрсваше потѣта отъ челото си съ ржкава на облѣчената си дреха. Въ краката му се намираше голѣмъ човалъ съ дини, хлѣбъ, чушки, лукъ и други потрѣби за кръчмата му. На пейката бѣха насѣдали селяни и селянки. По нозѣтѣ имъ се валѣха голѣми и пълни шарени торбички. Единъ отъ селянитѣ, срѣдня пора, още не седналъ, опрѣ главата си о дѣскитѣ и заспа веднага. Той съ издигнато чело нагорѣ широко си отвори устата, захърка грозно и мухитѣ започнаха да влизатъ и излизатъ отъ устата му като отъ механа. Горкиятъ утруденъ работникъ!

Погледнахъ прѣзъ прозореца на вънъ. Влакътъ летѣше вече по софийското поле съ голѣма бързина. Безброй много кръстци по жълтитѣ стърнища се редѣха отъ изтокъ на западъ като редици войници, кога се намиратъ на учение. Всички кръстци сж обѣрнати съ класоветѣ къмъ изтокъ, а съ дрѣжето къмъ западъ. Защо ли? Защото по софийското поле господствува западния вѣтъръ и като сж наредени така, кръстцитѣ полесно се пазятъ. Ала и тази хитрина на селянитѣ не бѣ помогнала, защото една суха буря прѣди единъ день бѣ свалила и разтъркаляла по земята калпацитѣ и горнитѣ снопове почти на всички прѣдни кръстци.

Приятно става на човѣка като гледа, че цѣлото поле е прѣизпълнено съ кръстци и снопове. Рожбата тая година е добра, хамбаритѣ ще се напълнятъ и селянинътъ ще посрѣщне своитѣ нужди. Когато изобилно се роди хлѣбътъ, цѣлиятъ